

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 502/2543

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเยาวชนและครอบครัว 2 โจทก์ นาย ธนศักดิ์หรือเล็ก ธนบุญ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 290, ป.อ. มาตรา 295, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 226, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

พยานหลักฐานทั้งหมดของโจทก์เท่าที่นำสืบล้วนเป็นพยานบอกเล่าเมื่อคำนึงว่าจำเลยที่ 2 มิได้มีเรื่องหมางใจกับผู้ตายและผู้เสียหายมาก่อน ประกอบกับโจทก์ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันความผิดของจำเลยที่ 2 โดยชัดแจ้ง จำเลยที่ 2 เองก็ให้การปฏิเสธโดยตลอดมาตั้งแต่ต้น ลำพังพยานบอกเล่าของโจทก์เท่าที่ปรากฏยังไม่พอชี้ชัดว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยอื่นด้วย ผู้เสียหายถูกจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ฆาตด้วยหลอดไฟฟ้าที่บริเวณกลางหลัง 1 ที่ และถูกไม้กระบองตีที่บริเวณตาข้างขวา 1 ที่จากนั้นผู้เสียหายวิ่งหลบหนีไปได้ ไม่ปรากฏว่าผู้ตายถูกจำเลยคนใดตีทำร้ายอย่างไร หรือมีผู้ใดร้องตะโกนวาตีให้ตาย แต่กลับได้ความว่าผู้ตายและผู้เสียหายมีอาการเมาสุรา ผู้ตายมีปากเสียงกับฝ่ายจำเลยและพวกแล้วจึงเกิดเหตุตีทำร้ายกัน เมื่อผู้เสียหายวิ่งหนีก็ไม่มีผู้ใดวิ่งไล่ตาม ทั้งปรากฏว่า ขอบตาข้างขวาของผู้เสียหายบวมช้ำมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 7 เซนติเมตร มีแผลลอกข้าทางตาและแผลฉีกขาดยาว 1 เซนติเมตรลึก 0.3 เซนติเมตรที่เปลือกตาขวาอาการบาดเจ็บดังกล่าวจะรักษาหายใน 10 วัน ถ้าไม่มีโรคแทรกซ้อน พฤติการณ์แห่งคดียังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 มีเจตนาฆ่าจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 คงเป็นตัวการในความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกทำร้ายถึงแก่ความตายและทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย อันเป็นการกระทำความผิดกฎหมายหลายบทหาเป็นตัวการในความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าไม่ แม้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 จะมีได้ฎีกา แต่เมื่อข้อเท็จจริงแห่งการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ไม่เป็นความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าและเป็นข้อเท็จจริงแห่งการกระทำที่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ 2 ซึ่งมีการฎีกาขึ้นมา ทั้งปัญหาที่ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 เป็นความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ว่าจะไม่ได้ยกขึ้นในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ก็ตาม ศาลฎีกามีอำนาจยกฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ให้พ้นจากความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185, 195 วรรคสอง ประกอบด้วย มาตรา 215 และ มาตรา 225

คำพิพากษา

คดีนี้ ศาลชั้นต้นสั่งรวมพิจารณาพิพากษาเข้ากับสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ 5225/2540 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนคดีหมายเลขแดงที่ 5225/2540 ของศาลชั้นต้นว่าจำเลยที่ 4 แต่คดีดังกล่าวได้ยุติลงตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยคู่ความมิได้อุทธรณ์ฎีกา คดีจึงขึ้นมาสู่ศาลฎีกา เฉพาะสำนวนคดีนี้ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 กับพวกอีกสองคนร่วมกันใช้หลอดไฟนีออนท่อนไม้ทรงกลม ท่อนไม้สี่เหลี่ยมเป็นอาวุธตีและแทงนายสารีหรือเสรี พันทจิตร ผู้ตายและนายทองคำ สายปลิว ผู้เสียหายโดยเจตนาฆ่า ผู้ตายถึงแก่ความตาย ส่วนผู้เสียหายถูกตีบริเวณกลางหลังและใบหน้าได้รับบาดเจ็บตาขวาบวมช้ำเป็นบาดแผลที่ทางตาและเปลือกตาขวา จำเลยที่

1 ถึงที่ 3 กับพวกได้ลงมือกระทำความผิดแล้วแต่กระทำไปไม่ตลอด เนื่องจากผู้เสียหายวิ่งหลบหนีไปเสีย แต่ได้รับอันตรายแก่กายเจ้าพนักงานจับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ได้พร้อมยึดไม้ท่อนสี่เหลี่ยมที่ใช้กระทำความผิดเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 83, 288 ไม้ท่อนสี่ของกลาง จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 และ 288, 80, 83 เป็นการกระทำความผิดเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 288 ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม มาตรา 90 ขณะกระทำความผิด จำเลยที่ 1 มีอายุ 17 ปีเศษ จำเลยที่ 2 มีอายุ 16 ปีเศษ จำเลยที่ 3 มีอายุ 14 ปีเศษ จำเลยที่ 4 มีอายุ 17 ปีเศษ จึงลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 และ 76 จำคุกจำเลยทั้งสี่คนละ 7 ปี 6 เดือน และเห็นสมควรลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยทั้งสี่คนละ 5 ปี อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 104(2) ให้เปลี่ยนโทษจำคุกจำเลยทั้งสี่เป็นส่งจำเลยทั้งสี่ไปฝึกอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง มีกำหนดขั้นต่ำ 2 ปี ขั้นสูง 3 ปี นับแต่วันควบคุม ไม้ท่อนสี่ของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า พยานหลักฐานทั้งหมดของโจทก์เท่าที่นำสืบล้วนเป็นพยานบอกเล่า สำหรับข้อความในบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.1 ซึ่งจำเลยที่ 2 ให้การต่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมว่า จำเลยที่ 2 ตามจำเลยที่ 1 ที่ 3 ไปนั้น ก็ปรากฏเพียงว่าจำเลยที่ 2 ติดตามไปดูเนื่องจากทราบว่าเป็นพวกของตน จะถูกขายทั้งสองทำร้าย เมื่อคำนึงว่า จำเลยที่ 2 มิได้มีเรื่องหมางใจกับผู้ตายและผู้เสียหายมาก่อน ประกอบกับโจทก์ไม่มีประจักษ์พยานยืนยันความผิดของจำเลยที่ 2 โดยชัดแจ้ง จำเลยที่ 2 เองก็ให้การปฏิเสธโดยตลอดมาตั้งแต่ต้น ลำพังพยานบอกเล่าของโจทก์เท่าที่ปรากฏยังไม่พอชี้ชัดว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยอื่นด้วย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับ จำเลยที่ 2 นั้น ชอบแล้ว ส่วนที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 มีความผิดฐานเป็นตัวการฆ่าผู้อื่นและพยายามฆ่าผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 และ 288, 80 ประกอบ 83 นั้น ยังไม่ถูกต้อง เพราะได้ความจากบันทึกคำให้การขึ้นสอบสวนของผู้เสียหาย เอกสารหมาย จ.12 เพียงว่า ผู้เสียหายถูกฟาดด้วยหลอดไฟฟ้าที่บริเวณกลางหลัง 1 ที และถูก ไม้กระบองตีที่บริเวณตาข้างขวา 1 ที จากนั้นผู้เสียหายวิ่งหลบหนีไปได้ โดยไม่ปรากฏตามคำให้การขึ้นสอบสวนว่า ผู้ตายถูกผู้ใดตีทำร้ายอย่างไร หรือมีผู้ใดร้องตะโกนว่าตีให้ตายแต่อย่างใด แต่กลับ ได้ความว่าผู้ตายและผู้เสียหายมีอาการเมาสุรา ผู้ตายมีปากเสียงกับฝ่ายจำเลยและพวกแล้วจึง เกิดเหตุตีทำร้ายกัน เมื่อผู้เสียหายวิ่งหนีก็ไม่มีผู้ใดวิ่งไล่ตาม ทั้งผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของ แพทย์ท้ายฟ้องก็ปรากฏว่า ขอบตาข้างขวาของผู้เสียหายบวมข้ำมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 7 เซนติเมตร มีแผลถลอกข้างหางตาและแผลฉีกขาด ยาว 1 เซนติเมตร ลึก 0.3 เซนติเมตร ที่เปลือกตา ขวา อาการบาดเจ็บดังกล่าวจะรักษาหายใน 10 วัน ถ้าไม่มีโรคแทรกซ้อน พฤติการณ์แห่งคดียังฟัง ไม่ได้ว่ามีเจตนาฆ่า ดังนั้น จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 คงเป็นตัวการในความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นจน เป็นเหตุให้ผู้ถูกทำร้ายถึงแก่ความตายและทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย เท่านั้น หาเป็นตัวการในความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าดังคำวินิจฉัยของศาลล่างทั้งสองไม่ แม้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 จะมีได้ฎีกา แต่เมื่อข้อเท็จจริงแห่งการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ไม่เป็นความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าและเป็นข้อเท็จจริงแห่งการกระทำที่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่

2 ซึ่งมีการฎีกาขึ้นมา ทั้งปัญหาที่ว่ากรกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 เป็นความผิดฐานฆ่า และพยายามฆ่าหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ว่าจะไม่ได้ยกขึ้น ในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ก็ตามศาลฎีกามีอำนาจยกฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ให้พ้นจาก ความผิดฐานฆ่าและพยายามฆ่าได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185, 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 215 และมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 290, 295 ประกอบด้วยมาตรา 83 เป็นการกระทำ กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 ซึ่งเป็นบทที่มี โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สุวัตร สุขเกษม · สมพล สัตยาอธิธาน · ขวลิตร ธรรมฤาษุ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/502/2543>